

Ն Ա Մ Ա Կ

Քարի, գետինի մեմ ալ դարձան տէր.
 Բոլորի՛ս համար՝ ինչ որ կը շինենք.
 — Երկաթէն ամուր, աշխարհէն տարբեր,
 Մեր հին փափաքին նոր որմնադիրն ենք:

Ինչ որ ունինք մե՛րն է մեր ձեռքին մէջ,
 Մեր կամքը մեզի ժանգ չըբռնող զէնք,
 Տանիք քանդողն ա՛լ կը քանդենք անվերջ.
 Գլխով քրնակիչ, գանձ է՝ պիտ՝ պահենք:

Կը շինենք երկիրն իբրը յուշարձան՝
 Ամէն մեռնողի հիշդ սրտին վրայ.
 Մարած ջահերը կրկին լոյս դարձան.
 Մեր մութ դրացին ձեռքը կը մուրայ:

Պ Ա Տ Ա Ս Խ Ա Ն

Լեռան ետեւը դուն երգ մը անուշ,
 Ես հին ունկընդիր՝ այս կողմը օտար,
 Կ'ուզեմ ձայնիդ գալ, համբան է մըշուշ,
 Քեզ գտնելն հիմա դժուար, անհրնար:

Հող գարնան ցերեկ՝ հոս աշնան գիշեր՝
 Դուրս եմ մընացեր ես տունէն սէրի,
 Որդիդ՝ որ երբեք հացըդ չեմ կիսեր
 Եւ ատոր համար կը մընամ քերի:

Կը լըսեմ ձայնըդ միշտ ուրախ, միշտ նոր,
 Սրտէս կը ցաքֆէ կարօտն հայրենի,
 Բայց քեզ տեսնելու յոյսը, ամէն օր,
 Արտասուող մոմի պէս լո՛ւռ կը հատնի:

ԼՈՒԹՅԻ ՄԻՆԱՍ

Պատթըն